

סיון הר שפי

(מתוך: ציון, ירושלים)

ב.

בשעה שהיא מישבת בדעתה, ירושלים
אפרפרה באפן נעים
וכל העליות והמורדות החדים, כמישור.
שרפים על אופניהם עוצרים ברמזור, מחפכים
ידיהם בקר הירושלמי והאור
האדם הזוהר מתחלף באחר,
מתון יותר וקל יותר לנשם.
בבקר קזה, כשנפשה כעפר לכל
היא שקטה מאד
אין בה שאון של גאלה
ואף מחשבה של גדלה
אינה מרעישה אותה.
היא אינה צמאה או רעבה –
שלמה עם רחוקה וענוה
באפן מעורר קרבה,
קצת עצובה, אבל שמחה גם כן.
ירושלים צלולה, צפה צופה בחלקיה
עיר ואם על אפרוחיה
בלחש שפתייה
תפתח